

kaed enne maha leikama." Mõlemad surnud tösteti tükis obbose selga ja töötati kõdo poole. Wersta kafo maad tulli tälla vasta; ühe talo perrerahwas äratati unest. Kui tuluse tappa võeti ja perremees, kele nimi Joon olli, önnestust kuulis, pallus ta surnuid tutust sisse tua, üteldes: tubba ja säng on sojad ja ahju võib uusinast ueste kütta. Agga tohter sundis surnuid usse-eissilusse maha panna, lastis ühe laia riide pessulüna lumega täita ja paar toeibri täit pehmet lund veel lissaks jure tua. Siis leigati rideid surnuude seljast maha, pandi neid iho allasti lumine peale künasesse pikali ja kateti üleültsa lumega finni, et suu ja niinaots üksi välja jäid. Tohtri öpetust mõda nühiti surnusehad tük aega lumega, isseäranis riñad ja süddame kohad. Mõne ajja pärast akas Vetti ingama, iljemine ka liikmeid sirutama. — Nüüd võeti laps wanemehelaisust, kuivatati soendud rätikudega ja pandi soja sängi magama, aga ei viidud veel soja tappa waid ühe vilu kässikambrisse. Tohter andis lapsele soja joogi, seggas lusjita täis met ja ädikat koko ja andis sedda lapsele sisse. Tooms maggas elomärti näitmata lumeees; juba loodus olli lõpemas, seal akas ta natuke ingama. Tohter lastis temale aadrid ja teggi muidonisaama kui enne Vettiga. Nüüd kui mõlemad elus'e töusnud, öpetas tohter perrerahwale, mis nemad aigedega piddid teggema ja läks siis teiste herraadega seltüsöödest mõisa.

Leisel pärval tulli wara emikul tohtier mõisa-herraga